

Bűnbánati istentisztelet 2021. május 18.

Van-e buzdító szavunk?

Fohász: Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és Fiától, az Úr Jézus Krisztustól a Szentléleknek közösségében. *Ámen*

Fennálló ének: 445,1 – *Szólsz hozzám, Istenem...*

Nagyének: 445,2-6 – *Sok szép ígéretem...*

Fohász: *Imádkozva nyújtom feléd kezem, lelkem utánad eped, mint a kiszikkadt föld. Siess, Uram, hallgass meg, mert odavan a lelkem. Ne rejtsd el orcádat előlem, mert olyan leszek, mint a sírba leszállók! Ámen*

Imádkozzunk:

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy szólsz hozzánk. Ismersz minket, tudod, mi az, ami köt, le húz, mik a gyengeségeink, miben vagyunk gyávák. És tudod, mire van szükségünk, mert Lelked tudja velünk megláttatni, miben vétettünk, milyen gyengeségek rabjai vagyunk, mi akadályoz meg, hogy bár már-már megindulunk Rád bízni magunkat, sokszor mégis valami visszatart.

Köszönjük, hogy mindezt Eléd tárhatjuk, megvallhatjuk, és azzal a hittel kérhetjük könyörülő irgalmadat, hogy megszánasz és felemelsz, megújítasz és megerősítesz a jóra. Hiszen szeretnénk értelmes és hasznos életet élni, áldás lenni. De ehhez az kell, hogy Te vedd kézbe szívünket, jellemünket, és újíts meg, formálj arra a mintára, amit az Úr Jézus Krisztusban élénk adtál. Köszönjük, hogy Szentleked által ez lehetséges, ezért kérünk bizalommal, hogy ajándékozz meg minket igéddel és cselekedj bennünk. Az Úr Jézus Krisztusért kérünk. *Ámen*

Alapige – ApCsel 13,14-16.38-39

[14](#) Ők pedig (Pál és kísérői) továbbmentek Pergéből, és megérkeztek a piszidiai Antiókhia-ba. Itt szombaton elmentek a zsinagógába és leültek. [15](#) A törvény és a próféták felolvasása után a zsinagóga előjárói odaküldtek hozzájuk, és azt üzenték nekik: Testvéreink, férfiak, ha van valami buzdító szavatok a néphez, szóljatok! [16](#) Pál felállt, intett a kezével, és ezt mondta: Izráelita férfiak és ti, istenfélők, halljátok! ... [38](#) Vegyétek tehát tudomásul, testvéreim, férfiak, hogy őáltala hirdetjük nektek a bűnök bocsánatát, [39](#) és mindabból, amiből Mózes törvénye által nem igazulhattatok meg, őáltala mindenki megigazul, aki hisz.

Kedves Testvéreim!

Pál apostol és társai első Kis-ázsiai missziói útjuk során érkeznek a piszidiai Antiókhiaiba. Pál ilyenkor mindig a zsinagógát kereste fel, amíg csak végleg el nem utasították – itt is oda mennek szombaton, és szerényen leülnek, nem tolakszanak, kivárlják a dolgok rendjét. Az istentisztelet részeit képezte általában az imádság, papi áldás, egy törvényből való rész felolvasása és fordítása a vidék nyelvére, és – ha nem is minden istentiszteleten – többnyire felolvasás a prófétákból. Ezek után következett egy szabad beszéd, általában intó tartalmú, amire a zsinagógavezető bárkit felkérhetett, aki képes volt a beszéd megtartására. Pálék tehát részt vesznek az istentiszteleten, amelynek a megszokott „hivatalos” része után lehetőséget biztosítanak a vendégnek a megszólalásra. Az apostolok nem feltúnósködnék, nem borítják fel a rendet, de a zsinagóga elöljárói felfigyelnek rájuk és szót adnak nekik: **„Testvéreink, férfiak, ha van valami buzdító szavatok a néphez, szóljatok!”**

Milyen sokat mondó ez a felkérés! Maga a megszólítás – **testvéreink!** Nincs benne semmi gyanakvás, előítélet, hanem teljes elfogadás és bizalom. Pedig ismeretlenek. De aki az Isten népe közé jön, igéjét hallgatni, az számukra testvér. Milyen, nyitott, őszinte, testvéri magatartás ez, igazán mondhatjuk, hogy Isten készítette el ezt a lehetőséget az evangélium hirdetése számára. Mert jó szót, gyógyító, bátorító üzenetet várnak tőlük: *Ha van valami buzdító szavatok a néphez, szóljatok!* Nem az a kérdés, hogy „mi újság?” „mi hír?” Nem pletyka kell, nem élménybeszámoló vagy szenzáció, hanem buzdító szó. **Ha van ilyen – szóljatok!** Ha van ilyen – mondjátok!

Buzdító szót várnak tőlük. Más fordítás, pl. a Károli is intó szót fordít, de nincs itt eltérés az intelem és a buzdítás között, hiszen az intelem is buzdít, például valaminek a felismerésére, elhagyására, nagyobb odaszánásra az engedelmességben... A zsinagógában általában intó tartalmú beszéd hangzott el. Így kapnak Pálék lehetőséget a szólásra – hirdetni az evangéliumot. Mert Isten nagyon jól elő tudja készíteni a talajt, a körülményeket...

Ha tovább olvassuk a fejezetben Pál apostol beszédét, látni fogjuk, hogy István védőbeszédéhez hasonlóan bizonyágtétel ez az ószövetség üdvigéreteinek betejesedéséről az Úr Jézus Krisztusban:

*„...Testvéreim, férfiak, Ábrahám nemzetségének fiai és a hozzátok csatlakozott istenfélők! **Nekünk küldetett el ennek az üdvösségnek az igéje.** [27](#) De Jeruzsálem lakói és vezetői nem ismerték fel őt, ... Bár semmiféle halálos bünt nem találtak benne, mégis azt követelték Pilátustól, hogy ölesse meg. [29](#) Amikor véghezvitték mindazt, ami meg van írva róla, levették a fáról, és sírba tették. [30](#) De Isten **feltámasztotta őt a halálból,** [31](#) és ő több napon át megjelent azoknak, akik együtt mentek fel vele*

Galileából Jeruzsálembe, és akik most az ő tanúi a nép előtt. [32](#) Mi is hirdetjük nektek, hogy azt az ígéretet, amelyet az atyáknak tett Isten, beteljesítette nekünk, az ő gyermekeiknek, amikor feltámasztotta Jézust. ... [38](#) Vegyétek tehát tudomásul, testvéreim, férfiak, hogy ő általa hirdetjük nektek a bűnök bocsánatát, [39](#) és mindabból, amiből Mózes törvénye által nem igazulhattatok meg, ő általa mindenki megigazul, aki hisz.“

Nem tudom, hogy ilyesmire számítottak-e az antiókhiai zsinagógában, de a hallgatónak megnyílt ez előtt az üzenet előtt szívük! Elfogadták, többet akartak megtudni ezekről a dolgokról, kérték az apostolokat, hogy a következő szombaton is jöjjenek el közéjük! Nyilvánvaló, hogy Isten Lelke munkálkodott a hirdetett ige által. Hiszen a legbuzdítóbb üzenet az, amely hirdeti Jézus Krisztus által a bűnbocsánatot, a megigazulást, az emberi élet mennyei távlatát. Azt, hogy van kegyelem, van kiút, van megoldás, erő, áldás... mindez az Úr Jézus Krisztusban adatott mindenkinek, aki elfogadja...

Kedves Testvéreim! Néhány kérdést vet fel ez az ige a számunkra. Próbáljunk rajta becsületesen elgondolkodni, megvizsgálni életünket ebből a szempontból:

Mit mondunk, ha szót kapunk? Egyáltalán kivárjuk-e, hogy kapjunk, vagy egyszerűen magunkhoz ragadjuk? Türelmetlenséggel vagy tolakodással sok mindent el lehet rontani... Várjuk-e és észrevesszük-e az Istentől elkészített alkalmakat? Ez a világ – és a egyház is – buzdító szót vár. Olyat, ami igaz, megáll és megmarad.

Van-e buzdító szavunk? Vagy csak a magunk bölcsességét mondjuk, ahogyan Jób barátai tették, akiknek ő végül az arcukba vágta: nyomorúságos vigasztalók vagytok? (Jób 16,2) Mert üres, emberi erőlködés volt csak a beszédük, de nem buzdító szó.

Azt mondjuk-e, amit várnak tőlünk? Vagy azt, amit hallani szeretnének? A kettő nem is biztos, hogy ugyanaz... Kényelmesebb – éppen ezért nagy kísértés is – azt mondani, amit várnak tőlünk, amit szívesen hallanak, ezzel még népszerűsíthetjük is magunkat. Azonban hányszor utólag kiderül, hogy azért ha valaki nem is mondta ki, de szíve mélyén azt az isteni üzenetet várta volna, amit nem mertünk neki mondani...

Azt mondjuk-e, amire szükségük van? Amit Isten a szívünkre helyezett? „Mint az aranyalma ezüstitányéron, olyan a helyén mondott ige.” (Péld 25,11) Igét, és olyan ígét mondunk-e, ami áldássá válhat?

Megszívlelendő ezzel kapcsolatban Pál apostol intelme: „Semmiféle bomlasztó beszéd ne hagyja el a szátokat, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a

*szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják". (Ef 4,29) Vajon menyire érvényesül ez a bölcs szabály az életünkben? **Van-e áldást hozó buzdító üzenetünk?***

*Kedves Testvéreim, vegyük tehát számba mulasztásainkat, ha akár figyelmetlenségből, akár gyávaságból is nem volt a beszédünk tiszta, buzdító, másokat építő. És keressük az Úr Jézussal való közösséget, hogy Tőle kapott üzenetünk legyen. Törekedjünk arra, hogy Tőle, felülről kapott buzdító üzenetekkel szolgáljunk másoknak, ami megáll Isten ígéje szerint. Hiszen olyan sokaknak van rá szüksége. **Ámen***

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, bizony magunktól nincs semmi buzdító üzenetünk. Annál inkább bocsásd meg a sok fölösleges, nem építő beszédünket, a másokban sok csalódást okozó üres fecsegést, meg az emberi erőlködésünket. Rád van szükségünk ahhoz, hogy elfogadva az evangélium buzdító üzenetét, magunk is abból éljünk, és azt adjuk tovább. Szavaink erőtlenek, ha nem Tőled kaptuk azt, amit mondhatnánk. Kérünk azért, szólj hozzánk, s majd általunk, hogy legyen szavad ír, s gyógyít erő, igazi buzdító üzenet.

*Bocsásd meg, hogy sokszor engedünk a kísértésnek azt mondani, amiről úgy gondoljuk, hogy azt akarják hallani tőlünk. Bocsásd meg, hogy máskor meg gyáván meghátrálunk. Segíts, hogy ne becsüljük alá a Te igéd értékét, azt sem, hogy az mások életében is nagy dolgokat tud véghezvinni, még a mi engedelmes közreműködésünk által is. Légy azért segítségünkre, hogy jó, építő, áldást hozó és buzdító üzenet legyen a beszédünk, hogy olyan szív teljességéből szóljon, amelynek Te vagy ura és gazdája. Buzdíts minket, hogy mi is buzdíthassunk másokat. **Ámen***

Mi Atyánk...

*Áldás: Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, az Atyának szeretete és a Szentléleknek közössége, bűnbánatra segítő ereje legyen és maradjon velünk. **Ámen***

Záró ének: 223. dicséret – Istenem, én nagy bűnös ember...